

ANTON MEDVED :

OBISK.

Mati moja, mila mati,
koliko trpiš nocoj!
Glej zapustil raj sem zlati,
nepozabni otrok tvoj.

Zvonček poje iz doline,
a ne poje meni več,
tebi le budi spomine
in v srce zabada meč,

da se ti v bolesti krči,
da ti solze silne vró.
Daj, nastrežem naj jih v vrči
in ponesem na nebo !

Tja, kjer blažene molitve
vekomaj Boga časté,
ni trpljenja, ni ločitve,
solze vse se posušé

Slednji dan priplavam ponje,
ko posveti solnčni zor,
ko za goro spet utone,
dokler vseh ne znosim gor.

Kolikrat na zemljo hladno
z vrčem k tebi naj prispem?
Kdaj otrè ti solzo zadnjo
v raju prvi moj objem? —

